

Αν και φυγαδεύτηκαν με τόσην “ανελέητη φρίκη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Του Σεβ. Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Ο χρόνος και ο τρόπος μας, αλλά και οι συγκυρίες και οι μεταβολισμοί, είναι “ο χώρος” του βίου μας. Κι εκεί “μέσα” χωρούν χαρές και θλίψεις, ωδίνες τοκετού της ατομικής και της κοινωνικής μας ιστορίας, πού άλλοτε ένθαρρύνουν κι άλλοτε συνθλίβουν και αποθρύπτουν. Και πού νά βρεθεί ισορροπία και μέτρο “βιώσιμου χώρου”; Αυτό έμφιλοσοφούμε τούτες τις μέρες, “μέ το φαρμάκι” πού όλοι ήπιαμε και πρώτοι αυτοί πού έζησαν τό δράμα και μάς άφησαν, όπως κι εκείνοι πού πρόλαβαν και γλίτωσαν από την τελευταία του σκηνή. Τά λέμε και τά ζυγίζουμε μέ ρεαλισμό, αλλά και έλπίδα ζωσα “εις Χριστόν” σέ προηγούμενό μας δημοσίευμα.

Μ’ ένα τέτοιο σκηνικό στίς καρδιές και στό νοϋ σχεδόν όλων, προσήλθαμε νά λειτουργήσουμε και νά λειτουργηθοϋμε, στό Πολύκαστρο και στό ναό της Άγίας Τριάδος, ανήμερα της Όρθοδοξίας. Καταπικραμένοι, αλλά και έστῶτες χάρη σ’ Έκεΐνον πού μάς έπλασε και μάς έστησε σ’ αυτήν τή διαδρομή της δοκιμασίας και μάς χαρίζει διαρκώς μαζί Του ένα πολύ μεγάλο δῶρο...

...τό δικαίωμα της έλευθερίας νά Τόν επικαλούμεθα, νά Τόν έπιποθοϋμε, νά συνεκκλησιοποιούμεθα, νά Τόν “μεταγγίζουμε” κοινωνημένοι στόν κόσμο μας, νά Τόν

εὐαγγελιζόμεθα μέ τήν νήφουσα πρακτικότητά μας.

Καί σήμερα, “εὐλογήσαμε” (δοξολογήσαμε) τήν μεθεκτή βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδος “νῦν καί αἰί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων”. Προσκομίσαμε ἄρτον καί οἶνον καί συναγμένη ὅλη τήν κοινωνούμενη Ὁρθοδοξία, Ἁγίους τῆς αἰωνιότητος καί ἀθλουμένους τοῦ βίου, “τήν ἐκκλησίαν Θεοῦ ζῶντος”. Ἀκούσαμε τό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας καί περιλάβαμε διά ψυχῆς σχεδόν ὁλόγουρα τήν ἐκκλησιαστική μας “καρδιά”. «Καρδιά» μας στή λειτουργική σύναξη ἡ Ἁγία Τράπεζα τῆς διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων “ὁρατῆς συγκαταβάσεως” τοῦ “ἀοράτως συνόντος” Χριστοῦ, χάρη στό αἰί παρόν καί ζωοποιό καί θεουργικό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό μᾶς ἐνοποιεῖ μαζί Του, κι Ἐκεῖνος μᾶς προσάγει πνευματικά, μυστηριακά, ἀληθινά στόν Πατέρα, ὥστε νά “τολμοῦμε νά Τόν ἐπικαλούμεθα” “Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...”. Καί Ἐκεῖνος μᾶς χαρίζει τή “μέθεξη τῆς βασιλείας Του”, τήν θεία κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ Του.

Ὁ σαρκωμένος Υἱός τοῦ Πατρός εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα ἕως τό παραμικρό μόριο τῆς ὑπαρξῆς μας καί τῆς ὑπαρξης ὅσων χάσαμε πρόωρα, ἀκόμη καί πυρίκαυστοι, κυριολεκτικά “μή ἔχοντες εἶδος”. Ἡ ψυχή τους, πού ἐκλήθη καί πέταξε σέ ἕναν ἄλλον τρόπο ζωῆς, δέν εἶναι ἕνα “κομμάτι” ἀπό τήν ἀρχική μας φάση-φύση. Ναί· ἡ ψυχή τους φέρει μέν ἔκτυπη τήν (διαχωρισμένη διά θανάτου) ψυχοσωματικότητά της, διά τῆς ὁποίας ἀνεπίγνωστα εἶτε παράταιρα μέ τόσους τρόπους πάσχιζαν “νά κερδίσουν τό λαχεῖο” πού τούς ἀναλογοῦσε, στά εὐμέτρητα χρόνια τοῦ σύντομου βίου τους. Αὐτή ὅμως ἡ συγκεκριμένη-προσωπική ψυχή, μέ πρόσταγμα Θεοῦ, θά ξαναβρεῖ πιό ἀκέραια, ἀναστημένη (ξαναστημένη) τή θρηνώδη σήμερα ψυχοσωματικότητά της καί θά μετρηθεῖ —ὡς οἶδεν ὁ Θεός— γιά τίς ὁμοιοσύνες ἢ τίς ἀνομοιότητές της πρὸς τόν Κύριο.

Γι’ αὐτό καί πασχίζουμε σάν μιά μεγάλη ἀγκαλιά ὄντως ἀγάπης ἐμεῖς οἱ ἐπιζῶντες τοῦ βίου οἱ ἱκέτες, ἀπό οἰκέτες φθορᾶς νά τούς ἀνάγουμε ἱκετευτικά ὁλοέν καί περισσότερο σέ οἰκείους τῆς Ζωῆς.

Αὐτό ἔπραξε **ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος** καί ὅλοι οἱ ἀνά τόν κόσμον Ὁρθόδοξοι. Αὐτό παρήγγειλε νηφαλίως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος μέ τήν Ἱερά Σύνοδο. “Ἐπαρση χειρῶν” καί “κλίση γονάτων”, ὥσπου ὅλοι αὐτοί οἱ ἄνθρωποι μας πού ἔφυγαν νά προσορμισθοῦν στήν “ποθεινή πατρίδα”, στήν “ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς”. Νά μήν χαθοῦν πλέον, ἀλλά νά τό χαροῦν, πού ἔφυγαν, κι ἄς φυγαδεύτηκαν μέ τόσην “ἀνελέγητη φρίκη”.

Αὐτό πασχίσαμε κι ἐμεῖς νά θυμίσουμε σέ ὅλη τή μητροπολιτική μας ἐπαρχία διά τῶν Ἐφημερίων, κατά τήν παραγγελία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Δεήσεις καί μνημόσυνα, ἱκεσίες καί μεθικεσίες. Ὅχι γιατί ἦταν κοντά μας τά Τέμπη, ὅχι γιατί πάλιν ἐκεῖ

πρίν μερικά χρόνια εἶχε στηθεῖ ἄλλο ἓνα “σκηνικό τρόμου”, ὅχι γιατί κι ἐμεῖς σάν Ἐπίσκοπος περάσαμε ἐκεῖ ἀπό μιάν ὀριακή φρίκη. Κυρίως, γιατί μάθαμε καί διδασκόμαστε στήν πράξη ἀπό τούς Ἁγίους νά γινόμαστε “μιά ἀγκαλιά” γιά “ὅλον τόν Ἀδάμ”.

Μέ τέτοια βιωματικήν αἴσθηση καί προτροπή πρὸς ὅλους, τελέσαμε τό Μνημόσυνο τῶν βιαίως ἀπό τά Τέμπε ἀποικομένων νεκρῶν μας. Καί τούς “παραδώσαμε” ὡς Ἐκκλησία στόν Κύριο τῆς λειτουργικῆς παρουσίας, γιά νά τούς καθαρίσει ἐν Ἑαυτῷ καί νά τούς ἀκεραιώσει ὡς μέλη τοῦ προσδεομένου Του σώματος. Ἀπό οἰκέτες νά τούς μεταποιήσει σέ οἰκείους. Ὡς κεφαλή τοῦ δικοῦ Του “Σώματος” (ὅπου ὅλους τούς βαπτισμένους χριστιανούς ὀρθοδόξους φιλανθρώπως μᾶς “καλεῖ κατ’ ὄνομα”, τ.ἔ. μᾶς ποιεῖ, μᾶς προσκαλεῖ, μᾶς συγκαλεῖ, μᾶς ἀνακαλεῖ)... Ναί, σύνολο τό Σῶμα Τον παρακαλοῦμε νά μήν ἀφήσει αὐτά τά μέλη μας, τά μέλη Του, ἀλλά νά τούς ἀκεραιώσει μέ τή χαρμοσύνη τῆς θείας Του προσδοχῆς. Να προσδεχθεῖ την ἀκούσια ἀπόθλιψη μέχρι τοῦ ἐσχάτου λείμματος τῆς σωματικότητάς τους ὡσάν ἀκουσιο-εκούσια δική Του προσδοχή καί πιστεύουσα παραδοχή καί προσδοχή.

Ἄλλο μυστήριο κι αὐτό! Μυστήριο μαρτυρημένης ἐλπίδος γιά τούς οἰκείους, μυστήριο πνευματικῆς εὐφροσύνης γιά τούς καταθλιμμένους ὅλης τῆς χώρας. Μυστήριο ἐλευθερίας “δράσης” τῆς συλλογικῆς μας σαρακοστιανῆς ταπεινοσύνης καί μετάνοιας καί ἀγάπης καί νηστείας ὑπέρ τῶν ἀποικομένων ἀνθρώπων μας, τῶν συγκεκριμένων συν-ανθρώπων μας, πού κι αὐτοί πιστοποιοῦσαν το δικό μας “συν” τῆς συλλογικῆς ἀνθρωπινότητος. Μέ ἐναργέστερη ἀπό τή φρίκη αὐτήν τήν ἀνθρωπιά, “κραυγάζουμε” ὡς συμμέλη τοῦ Σώματος πρὸς τήν Κεφαλή μας: ὥστε νά τούς γλιτώσει ἀπό τά “βαγόνια τοῦ αὐτεγκλωβισμοῦ στήν ἀπώλεια” καί νά ἐλεηθοῦν μέσα στήν εὐρύχωρη “μεγάλη καρδιά” ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Κι ὁ Χριστός μας, πού μᾶς τό ἐμπνέει, πῶς νά μᾶς ἀπαρνηθεῖ αὐτό τό “σταύρωμα τοῦ χρόνου καί τοῦ τρόπου μας”, σέ “χῶρο αἰώνιας εὐρυχωρίας” ἐν Ἑαυτῷ γιά τούς ἀδελφούς μας; Δέν γνωρίζουμε. Ἐλπίζουμε καί δέν θά παύσουμε νά δεόμεθα γιά τό ἔλεός Του.

Αυτό θελήσαμε νά “μεταγγίσουμε” κι ἐμεῖς ὡς λειτουργημένο καί “μεταλειτουργικό” ἦθος, στή φετινή Κυριακάτικη σύναξη τῆς Ὁρθοδοξίας καί ὁρθοπραξίας, στήν Ἁγία Τριάδα Πολυκάστρου.

Δέν πανηγυρίσαμε. Δέν πραγματοποιήσαμε τήν προγραμματισμένη καί καθιερωμένη ἄλλοτε μεγάλη λιτανεία ἀπό τή μιά πλατεία ὡς τήν ἄλλη, εἴτε τήν περυσινή στήν περίμετρο τοῦ ναοῦ. Καί οἱ Ἱερεῖς μας σέ ἄλλες Ἑνορίες περιορίστηκαν μέσα στούς ναούς, καί μᾶς ἐπισυνέτρεξαν ἀντιπροσωπευτικά ὅσοι πρόλαβαν.

Ὁ Ποιμενάρχης καί οἱ συλλειτουργοί καί οἱ ἄρχοντες τοῦ Δήμου, τῆς Ταξιαρχίας καί τῆς Αστυνομίας ἔνστολοι, καί προπαντός πλῆθος συνεκκλησιασμένων, ὡσάν ἔμψυχοι ναοί, μέσα στόν καθαγιασμένο χῶρο τοῦ ναοῦ, ὑψώσαμε πρός τόν Κύριο τήν εἰκόνα Του ὡσάν κραυγή (σύ εἰ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν...), τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας (ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...), τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἄλλων Ἀγίων, ἀπότμημα ἀπό τήν Κάρα τοῦ ἁγίου Ραφαήλ κι ἐλάχιστο ἱερολείψανο τοῦ ἐορτάζοντος νεομάρτυρος Γεωργίου τῆς Ραψάνης (πρεσβείαις τῶν Ἀγίων σου...). Λιτανευτικά ὑπέρ ὅλων καί γιά τήν οἰκουμένη καί προπαντός γιά κείνους τούς τωρινούς πού δέν φεύγουν ἀπό τήν καρδιά καί τό μυαλό μας.

Ὅμως, θελήσαμε νά κρατηθοῦμε ἀπό τή συλλογική ἀπόθλιψη καί νά ὑποδείξουμε μέ τό λόγο μας “ὁδόν εἰς σωτηρίαν”, τήν πρόταξη τοῦ Εὐαγγελίου καί τήν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ ἀφόρητη τραγωδία, παραμονές τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶθε νά γίνει ἀφορμή ἀνάνηψης σέ ὅλους μας.